

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 20 sierpnia 2019 r. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w P. postanowił nie zaliczyć małoletniej A. K. do osób niepełnosprawnych uznając, że dziecko nie wymaga konieczności sprawowania opieki i pielęgnacji w zakresie przewyższającym opiekę i pielęgnację właściwą dla wieku.

Na skutek odwołania matki małoletniej A. K. w dniu 15 października 2019 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. wydał orzeczenie w całości utrzymujące w mocy zaskarżone orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności. Zespół Wojewódzki podzielił argumentację Zespołu (...), nadto stwierdził, że dziecko funkcjonuje stosownie do wieku, płci i środowiska oraz stosownie do wieku zdolne jest do zaspokajania podstawowych potrzeb życiowych i uczestnictwa w procesie edukacyjnym stosownie do psychofizycznych możliwości (nauczanie indywidualne) oraz nabywać kompetencje społeczne.

Odwołanie od powyższego orzeczenia do tutejszego Sądu, za pośrednictwem organu orzekającego, wniosła w imieniu wnioskodawczyni A. K., będąca jej przedstawicielem ustawowym, matka małoletniej E. K.. Domagała się zmiany orzeczenia poprzez zaliczenie córki do osób niepełnosprawnych. W uzasadnieniu odwołania wskazała, że małoletnia A. K. nie została zbadana przez lekarzy organu orzekającego w sposób prawidłowy. Zwróciła uwagę na szereg schorzeń, na które cierpi jej córka. W jej ocenie dziecko wymaga stałej opieki i pomocy.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. wniósł o jego oddalenie, nie znajdując podstaw do zmiany decyzji. W ocenie organu, stany chorobowe A. K. nie naruszają sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność zapewnienia całkowitej opieki w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się: samoobsługę, samodzielne poruszanie się, komunikowanie z otoczeniem, w sposób przewyższający wsparcie potrzebne dziecku w tym samym wieku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. ma 9 lat. W latach 2018-2020 uczyła się w trybie indywidualnym, ze względu na stan zdrowia uniemożliwiający uczęszczanie do szkoły. Mieszka wraz z matką. Choruje na młodzieńcze idiopatyczne zapalenie stawów z zapaleniem błony naczyniowej oczu i niedobór wzrostu. W związku z tym schorzeniem leczy się u specjalisty z reumatologii. Od niemowlęctwa do 30 czerwca 2018 r. uznana została przez (...) do Spraw Niepełnosprawności w P. za niepełnosprawną z powodu schorzeń o symbolach 05-R i 10-N. W latach 2013- 2016 była hospitalizowana kilkakrotnie w związku z nasileniem objawów młodzieńczego idiopatycznego zapalenia stawów. W latach 2018-2019 została objęta programem lekowym leczenia młodzieńczego idiopatycznego zapalenia stawów o przebiegu agresywnym.

Niesporne, a nadto:

- karty informacyjne – k. 10-18 i 27-29 oraz k. 44-55 akt Zespołu,
- wyniki badań i skierowania – k. 19-26 i 30,
- orzeczenie o niepełnosprawności – k. 9 oraz k. 11 akt Zespołu
- dokumentacja leczenia biologicznego – k. 31-39
- zaświadczenie lekarskie – k. 41 oraz k. 56 akt Zespołu,
- historia choroby – k. 70-77,
- orzeczenia o potrzebie indywidualnego nauczania – k. 57-64

U małoletniej A. K. rozpoznaje się obecnie młodzieńcze idiopatyczne zapalenie stawów oraz przewlekłe i nawracające zapalenie części pośredniej błony naczyniowej obu oczu w przebiegu młodzieńczego idiopatycznego zapalenia stawów.

Ograniczona sprawność ruchowa, ból przy chodzeniu. Stan narządu ruchu czyni małoletnią osobą niepełnosprawną od 13 miesiąca życia. Choroba przebiega z okresami zaostrzeń i wyciszenia, spowodowanego programem lekowym. Nie spełnia kryteriów nieaktywnej choroby ani remisji. A. K. mogła dobrze funkcjonować w okresie intensywnego leczenia lekami E. i H.. W momencie zakończenia cyklu leczenia z końcem marca 2020 r. proces choroby zaostrzył się w maju 2020 r. Dziecko potrzebuje stałego nadzoru ze strony osoby dorosłej. Nie jest niepełnosprawna wzrokowo.

Dowód:

- opinia biegłej sądowej z zakresu reumatologii – k. 82-84,

- opinia biegłej sądowej z zakresu chorób oczu – k. 89.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 477¹⁴ § 6 k.p.c. w sprawie, w której wniesiono odwołanie od orzeczenia wojewódzkiego zespołu orzekania o niepełnosprawności, sąd nie orzeka co do istoty sprawy, na podstawie nowych okoliczności dotyczących niepełnosprawności, które powstały po dniu wniesienia odwołania od tego orzeczenia. W tym przypadku sąd uchyła orzeczenie, przekazuje sprawę do rozpoznania wojewódzkiemu zespołowi do spraw orzekania o niepełnosprawności i umarza postępowanie.

Na gruncie ukształtowanego w tej mierze orzecznictwa nie ulega wątpliwości, iż nowe okoliczności, o których mowa w ww. przepisie to w istocie schorzenia istniejące przed wydaniem decyzji, lecz wykazane przez ubezpieczonego dopiero po wniesieniu odwołania do sądu albo ujawnione na podstawie badań lekarskich w trakcie postępowania sądowego, których nie oceniał ani lekarz orzecznik, ani komisja lekarska organu rentowego. Sytuację taką należy odróżnić od sytuacji, w której już po wydaniu decyzji doszło do zmiany stanu zdrowia skutkującej powstaniem niepełnosprawności – takie „nowe okoliczności” nie mogą być brane pod uwagę przy orzekaniu przez sąd, który ocenia zasadność wydania decyzji przez organ na dzień jej wydania.

Powołana w niniejszej sprawie biegła z zakresu reumatologii wskazała, że dobre funkcjonowanie A. K. wynika z długotrwałej i regularnej terapii lekowej, tymczasem choroba przebiega z okresami silnego zaostrzenia, kiedy to funkcjonowanie jest znacznie utrudnione. W okresach zaostrzenia choroby odwołująca się potrzebuje pomocy w najprostszych czynnościach życia codziennego, takich jak dojście do łazienki. Opiekun powinien stale nadzorować stan dziecka i reagować właściwie na zaostrzenie choroby, która nie pozostaje w fazie nieaktywnej lub remisji. Zdaniem biegłej niepełnosprawność A. K., pomimo poprawy funkcjonowania na skutek terapii farmakologicznej, utrzymuje się nieprzerwanie od 13 miesiąca życia dziecka. Nie ustąpiła w momencie orzekania przez poszczególne Zespoły. Biegła wskazała, że odwołująca się nieprzerwanie wymagała nadzoru ze strony osoby dorosłej, kontrolującej nadmierną aktywność fizyczną dziecka, która pogarsza stan narządów ruchu. Potrzebowała również udziału opiekuna w terapii. Zachodziła konieczność ewentualnej reakcji opiekuna na zaostrzenie choroby. Tym samym A. K. stale potrzebowała wsparcia w procesie leczenia i rehabilitacji w domu i poza domem, co odpowiada kryteriom niepełnosprawności osoby poniżej 16 roku życia zawartej w § 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia (Dz. U. Nr 17, poz. 162 ze zm.).

Biegła wydała opinię w oparciu o wywiad z odwołującą się oraz jej matką, dokonując wszechstronnej analizy dokumentacji medycznej oraz badania przedmiotowego małoletniej A. K., dlatego też sąd przyznał dowodowi z opinii biegłej walor wiarygodności. Żadna ze stron nie zakwestionowała opinii. Zespół zauważył jedynie (k. 103), że wydając zaskarżone orzeczenie nie miał możliwości oceny stanu zdrowia i funkcjonowania małoletniej po przerwaniu leczenia.

W oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy, w szczególności opinię biegłej z zakresu reumatologii, Sąd uznał, że dobre funkcjonowanie odwołującej się w czasie wydania zaskarżonego orzeczenia było efektem intensywnego leczenia, a nie remisji choroby. Stan zdrowia dziecka uległ poprawie dzięki terapii, jest on jednak niestabilny, stale zagrożony ponownym zaostrzeniem, co zresztą potwierdzają okoliczności faktyczne. Dobry stan zdrowia występujący podczas wydania orzeczenia nie pokrywa się z ogólnym obrazem funkcjonowania odwołującej

się. Niepełnosprawność A. K. powinna być z kolei oceniana przez pryzmat stałego zagrożenia zaostrzeniem choroby, czego Zespół orzekający nie miał możliwości zaobserwować i w rezultacie mógł dokonać prawidłowej oceny stanu zdrowia odwołującej się.

Sąd doszedł do wniosku, że w sprawie zaistniały nowe okoliczności dotyczące stanu zdrowia odwołującej się istniejącego w momencie orzekania przez Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S., które nie mogły być przedmiotem rozpoznania przez organ, stąd też uchylił decyzję i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania zgodnie z dyspozycją art. 477¹⁴ § 6 k.p.c. To zaś skutkowało umorzeniem postępowania w sprawie.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności powinien dokonać weryfikacji swojego stanowiska uwzględniając dowody dopuszczone w sprawie niniejszej.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)